

Tik Binger, som äters under
det tik Jona.

SMÅLANDSPOSTEN,

Kronobergs Läns Tidning.

Bilagan Hembygden.

Herdar, som gått hådan.

Präster i Växjö stift i min- nenas ljus.

Vi fortsätta här publicera-
det av prästen Alfred Elm-
blad i Urshult minnes-
teckning vid prästmötet över
framlidna präster i Växjö
stift.

III.

Emil Emanuel Möllerberg.

Kyrkoherden i Hovmantorp, kontraktspästen i Konga kontrakt, L. V. O. Emil Emanuel Möllerberg, var både genom sin mångsidiga begåvning och sin långa och framgångsrika verksamhet såväl inom kyrka som skola en av de större gestalterna bland vårt stifts herdar. Efter ett långvarigt lidande, som han fördrog med kristligt hjältemod, fick han förlösning den 17 juli 1928. Han var då på sitt 69:de år.

Kyrkoherde M:s praktiska läggning var påtaglig. Såsom folkskoleinspektör hade han ofta att göra med planläggningar eller ritningar till skolhusbyggen. När man då hörde honom diskutera med en arkitekt i dessa saker, kunde man tro, att man i Möllerberg hade rent av en byggmästare.

I frågor rörande kyrkan och ej minst rörande folkskolan var han synnerligen hemmastadd. Han hade ingående

Orsaken till hans goda framgång & den nog så besvärliga och äventyrliga vägen med prov och val var nog i hög grad hans folkliga väsen. Icke utan en viss folklighet hördes han ej sällan omnämna, vad hans granne, den lärde och fromme doktor Widerström i Urshult, kallat honom nämligen: "den originelle, tjänstaktige, ortodoxe och gemytlige ämbetsbrodern."

Doek var kyrkoherde L. Även en god predikant. Det var hans glädje att få förkunna Guds heliga ord. Och han förkunnade det enkelt och klart. Det var det gamla goda Guds ord, lag och evangelium, ånger och tro, rättfärdiggörelse genom tro på Jesus Kristus och den helgelse, utan vilken ingen får se Herren. Han var fast i beaktelsen och ytterst rädd för varje avvikelse därifrån. Från barndomen var han väl förtrogen med Nohrborgs "Den fallna människans salighetsordning". Så angelägen var han om att få förkunna Guds ord för sin kära församling, att då han till sist ej orkade gå utan stöd upp på predikstolen, lät han leda sig den långa vägen i Allmunderyds kyrka från sakristian till framme i koret, varefter predikstolen är placerad.

Kyrkoherde L. hade i sina tidigare år — såsom nog många hans ämbetsbroder — ekonomiska bekymmer. När han firade sin 70-årsdag i Allmunderyd 1921 med många församlingsbor, fränder och vänner omkring sig som gäster, hörde jag honom säga: "Nu är jag äntligen skuldfri." Jag nämner denna sak, när jag hörde honom vid ett annat tillfälle berätta, att han ett

Söndagsbetraktelse.

— 8:de sönd. e. Trefaldighet. —

Text. Matt 7: 15—21.

Andlig vaksamhet.

I.

Ofta riktar Frälsaren till sina lärjungar maning till vaksamhet. Han vet, hur väl sådan maning behöves. Han hade icke kallat dem till en lätt uppgift, då han kallade dem till sig att vara hans. Deras ställning krävde arbete, kamp och bön; den krävde icke minst vaksamhet. Och brast det i vaksamhet, uteblev icke följden härav. Det visar t. ex. Petri historia.

Ha de andliga livsvillkoren för Jesu lärjungar ändrats under tidernas lopp? Äro de måhända bättre nu? Är maningen till vaksamhet alltför av nöden? Förvisso är den så!

Varför kom så många god begynnelse icke till fullbordan? Varför blev många, om vilken man tyckte sig ha rätt att hoppas det bästa, ett byte för ondskans makt? Varför villades många bort från rätta vägen? Det brast i vaksam-

håttosamma läran. Vad som helst får gälla för religion — blott icke bibelns religion, som kräver "den bättring som är till Gud och den tro som är till vår Herre Jesus Kristus och den helgelse, utan vilken ingen kan se Gud".

Sanning — de falska profeterna — många, djärva och framgångsrika. Nu om någonsin kräver läget andlig vaksamhet.

II.

Frälsaren anbefaller noggrann prövning, när nytt föres & bane an. Och så ha hans apostlar gjort. Intet är bättre därför blott, att det är nytt.

Må få visa, vad det bär i skörden — vad det bär för frukt. Vilken god regel är ej detta i fråga om allt det som möter oss, och vi måste ta ställning till.

Och framför allt må vi vara vaksamma och noga pröva det andliga, som gör anspråk på vårt gill-

skap med Kristina Nilsson. Hans moder, vars enda son han var, och som tidigt blev änka, omhulade honom med den varmaste moderskärlek. I gengäld beundrade han henne mycket och tog om omvårdnad om henne.

S. var ej någon stolt eller högmodig man. Som komminister i Färgaryd åtnjöt han aktning, ja, kärlek även av de många arbetarna vid Rydö bruk. De sade: "Huru än vi voro klädda, så hälsade han på oss lika förekommande och artigt som på själva inspektoren vid fabriken."

S. var mycket känslig. Ofta grät han, när han skulle predika eller hålla något tal. Han tog det allvarligt med allt i ett arbete och hade god plan i det. Han var utmärkt som ungdomsledare och nedlade ett gott och framgångsrikt arbete i ungdomskretsen i Färgaryd. Denna ungdomskrets är den äldsta i hela stiftet, grundad av den tidigt hemkallade älsklige komminister Georg Lekander.

S. var villig att tjäna, och han var glatt medveten om prästämbetets höghet och härlighet. Det var i honom ett stycke av väckelsepredikant, har man sagt mig, och han var respekterad av kyrkliga och frikyrkliga.

S. gifte sig tidigt och vann rask befordran först som komminister i Färgaryd och sen som kyrkoherde i Åsenhöga.

Hans maka förtjänar särskilt lovord för uppoffrande och ödmjuk kärlek. Hennes ställning var nog ej alltid så lätt, men hon höll provet. Hon var mycket mån om att mannen, då han så

herden borde anlägga barmhärtighets synpunkt på saken och tänka på de fattiga. Den hetlevrade ordf. slog klubban i bordet och förklarade, att här vore icke fråga om barmhärtighet utan om rätt. Också var han själv i den fattiges belägenhet och behövde mycket väl få ut sin lön utan godtycklig avkortning. Förbittringen mot S. under målets gång lär ha varit stor, men sedan det gått en tid, erkände till och med sådana, som fått punge ut med restantier, att kyrkoherden hade fullkomligt rätt.

Kyrkoherde S. var en trevlig sällskapsmänniska, slagfärdig som få och hänsynslös öppen. Att han härvid gick för långt, bekyrnade honom föga. En gång i oklarnas tidiga barndom kom en kyrkvårdsmor farande till prästgården på en sådan. När S. såg detta, hälsade han henne med orden: "Mycket har jag sett men inte trodde jag, att jag skulle få se en käring på en velociped."

I regel var det emellertid roligt att komma som besökare eller gäst till Barnarps prästgård. Kyrkoherden kom på ett pojaktigt sätt emot den besökande och ville, att man skulle känna sig obesvärad. Han ägde en naturlig värdighet, och hade förmåga att göra det högtidligt för de närvarande.

Beträffande S:s ställning i det rent religiösa är det ej möjligt för minnes-tecknaren att fälla något bestämt omdöme. Inte annat än jag vet, intog han som extra ordinarie och under sin komministerstid en kyrklig ståndpunkt. Men man har sagt mig, att han under sin kyrkoherdetid i Barnarp utvisade